

валди, Бахъ и др. сж били писани въ единъ видъ рондо-форма, а отъ Моцарта насамъ — въ сонатната три-частна форма. Въ края на първата, или понѣкога въ последната частъ, къмъ края има гѣй наречената „каденца“, която дава възможность на изпълнителя да покаже, чрезъ свободно фантазиране върху главнитѣ теми, своята виртуозность. Началото на соловия К. трѣбва да се гѣрси въ италианскитѣ сонати и симфонии, въ една значителна частъ отъ които е проведено началото на смѣняването на *solo* и *tutti* мѣста, и които набелязватъ старата форма на К-а. За създателъ на соловия К. се смѣта цигуларя Торели, защото той е единъ отъ първитѣ, който още отъ 1686 прилага типичното раздѣляне на три части своитѣ К-и и концертини — раздѣляне и название, които сж били усвоени и отъ другитѣ италиански компонисти.

3) **Църковниятъ К.** — най-стария видъ К. — е вокаленъ, сж инструменти или органъ, чийто първомайстори сж двамата Габриеловци, Ванчери и др. Сжщностьта на тия К-и е, че В. с., който крепи срѣднитѣ гласове, освобождава главнитѣ гласове за концертиране. Ц. К. достига своя разцвѣтъ въ кантатитѣ на Баха. Чисто инструменталниятъ камеръ-К. и църковенъ К. се явяватъ по-късно, а следъ тѣхъ биватъ създадени и **Concerti Grossi**, най-напредъ отъ Корели, въ които се срещупоставятъ две звучащи групи: едната, наречена **концертино**, чийто партии не се удавяватъ, и втората — на която партиянтѣ се изпълняватъ въ *grüeno* — отъ група инструменти въ унисонъ, т. е. — оркестрово. Въ края на XVII в. се явяватъ подъ името К. творби, въ които не се срещупоставятъ две звучащи групи. Това сж сонати съ пълногласенъ оркестровъ съставъ, които Матезонъ нарича „силни сонати“, а Риманъ — „оркестрови сонати“.

4) **Соловиятъ К.** се явява на животъ, когато групата „Концертино“ на „Концерти grosi“ бива замѣнена, или се е изпълнявала, само отъ единъ инструментъ. Йох. Себ. Бахъ е първия, който пише концерти за пиано и органъ. Неговиятъ пети „Бран-

денбургски“ К-тъ осветява стила на концерта за пиано въ 3 части, съ блѣскави солови мѣста. К. за органъ на Хендель сж служили за възпеление при изпълнение на неговитѣ оратории. Двойнитѣ и тройнитѣ К-и сж единъ видъ „концерти grosi“. Концертъ-симфониятъ на Хенри Литолфъ, писани въ срѣдата на миналия вѣкъ, сж единъ опитъ, при който се внася по-голъма близость въ звучностьта на пианото съ тази на оркестра. „Симфонията съ пиано“ на В. д'Енди не е отъ рода на К-а, а на симфониятъ.

Концертато, ит. *concertato* или *di concerto* — въ многогласната композиция въ началото на XVII в. означава соловъ съставъ.

Конъ, ит. *con* — съ; *con anima* — съ душа; *con fuoco* — съ жаръ и пр.

Коньовичъ, Петаръ — компонистъ, род. 6 май 1882 въ Сомборъ, училъ музика въ Пражката консерватория при Новакъ, билъ хормайсторъ и преподавателъ въ Землинъ преди войната, и сжщевременно — въ Музикалното училище въ Бѣлградъ, сжщо — инспекторъ по художествената частъ и директоръ на Новосадския театъръ, после такъвъ на операта и диригентъ на Загребския народенъ театъръ, а сега — на таатра въ Осекъ. Като компонистъ, К. принадлежи къмъ младото художествено направление — съ народна основа и новъ музикаленъ обликъ. Отъ голѣмия брой негови хорове, особно известни сж: „Поречко моме“, „Прошетна се девойка“, „Подъ оная зелена ела“, „На вавилонскитѣ рѣки“ — за мжжъ хоръ, „Оросенъ герданъ“ и др. — за смѣсенъ хоръ и пиано; голѣмъ брой оригинални солови пѣсни, и 100 народни пѣсни съ съпроводъ на пиано. Симфоническа музика: „Пустини ме“; симфонични вариации за соло, хоръ и оркестъръ — „На Вардаръ“. Камерна музика: струненъ квартетъ; псаломъ за цигулка и пиано; легенда за пиано; игра за цигулка, чело и пиано. Усилията на К. сж насочени въ последно време въ създаване на народна опера — „Вилино було“, „Князътъ отъ Зета“ — съ музикална и национална стойность — съ известна ориенталщина и балканщина въ хоровѣтъ, които дости-